

PUMPA

TEXT: PETR KORÁL

Království za kytarový riff

Zakladatel skupiny, autor hudby
a textů Michal Němeček

Skupina Pumpa patřila vedle Žlutého psa k tuzemským průkopníkům jižanského rocku. Jak ukazují její koncerty i poslední album *Frankenstein*, stále neztrácí dech, resp. energii a nápady. Kytarista a kapelník Michal Němeček může být na dlouhých čtyřiačtyřicet let existence souboru právem hrdý.

Friends Fest Pardubice, foto: Zdeněk Bereza

Pumpa vznikla v roce 1981 a kromě kratších „odpočinkových“ epizod funguje kontinuálně v podstatě celou tu dlouhou dobu. Mnohokrát během ní změnila sestavu, což vždy logicky znamenalo různě velký problém. Co tě pořád pohání tlačit dál a dál tu příslovečnou káru, kterou jsi tolikrát musel znovu rozjždět? Neměl jsi už někdy přece jen chuť na to vše rezignovat?

Máš pravdu, že to je vyčerpávající, taky jsem si dvakrát dal zmíněný kratší odpočinek, ale po určité době mi hraní chybělo, tak jsem kapelu znovu rozjel. Živé hraní, pokud se koncert povede, mi dává hodně pozitivní energie. Poslední dobou byla našťastí sestava ustálená, jen před pár lety přešel kytarista Pavel Marcel k Michalu Prokopovi a na konci loňského roku přetáhl bubeníka Romana Krajdla Olda Říha do Katapultu. To je mimochodem už podruhé v historii, kdy v Pumpě zalovil, protože kdysi do Katapultu vytáhl rovněž bubeníka Milana Balcara.

Stále dost našich posluchačů chce mít naši tvorbu ve fyzické podobě.

Pokud se ohlédneš zpátky, dosáhla Pumpa toho, co mohla a měla? Co ty sám považuješ za největší úspěch či úspěchy?

Když jsme kapelu v roce 1981 založili, učili jsme se z nahrávek skupin Molly Hatchet, 38 Special a ZZ Top, to byly naše nedostižné vzory. A najednou jsme v roce 2012 stáli na jednom pódiu s Molly Hatchet! Po skončení naší zvukové zkoušky se za námi ozval potlesk – všichni členové Molly Hatchet stáli a tleskali. Po koncertě jsem v šatně říkal jejich hlavní personě Davidu Hlubekovi, že jsme se podle nich v počátcích učili hrát, a on mi na to povídá: „Tak jste se to naučili hodně dobře!“ Dost jsme se skamarádili a další rok si nás zase vzali jako předkapelu. O rok později si nás vybrala další jižanská legenda Blackfoot a potom několikrát Skinny Molly, kapela složená ze členů Lynyrd Skynyrd a Molly Hatchet.

Větší ocenění pro mě už asi neexistuje...

A které období či sestavu kapely zpětně považuješ za nejšťastnější? Ať už z jakéhokoliv důvodu.

To se dá těžko vybrat. Vždycky ti připadá v daném momentě ta stávající parta nejlepší. Samozřejmě zrození kapely je jen jednou, ale já si z každé doby pamatuju to pěkné a nepříjemné zážitky vytěšuju.

Pumpa je odjakživa označovaná jako jižanská kapela, nicméně

Kapela Pumpa v roce 1983

nepřijde ti to poněkud svazující? Určitě nehrajete nějaký ortodoxní southern rock...

Jak už jsem uvedl, Pumpa se po vzniku sehrávala na skladbách tří zmiňovaných tzv. southernrockových kapel, takže hudba je nám nejbližší. Ale i samotná škatule jižanského rocku zahrnuje hodně široké spektrum, od čistého blues Johnnynho Wintera přes rockové 38 Special nebo Lynyrd Skynyrd až po v pozdější tvorbě téměř metalovou Molly Hatchet. Ať si nás fandové zaškatulkují klidně do Babiččiny krabičky nebo na Vlachovku, hlavní je, aby se jim naše hudba líbila.

Za roky své existence Pumpa složila a natočila už hezkou řádku písní. Jak postupujete při tvorbě koncertního a zejména časově omezeného festivalového repertoáru? Mimochodem, kterou skladbu či skladby si prostě nemůžete dovolit vynechat?

Je samozřejmě těžké a omezující udělat

cca hodinový playlist, takže musíš vybrat ty z posluchačského pohledu nejoblíbenější věci. Proto mám rád klubové koncerty, které trvají i přes dvě hodiny, a můžeme zahrát i posluchačsky náročnější – a z mého pohledu zajímavější – kousky. Nikdy asi nemůže chybět *Takhle budu zlej*, *Já, Gott a Čok*, *Komu chutná moc* a *Hodím si lano*.

Je nějaká píseň, která z vašeho programu nikdy nevypadla, a hrajete ji už dlouhé roky na

Pumpa nikdy neskládala kolektivně. Nikdy se nám nepodařilo vytvořit něco smysluplného z jamování a zkušebnových improvizací.

úplně každém vystoupení? A nezajídá se vám již trochu?

Tak tradá – ta už mi leze krkem, ale „lid si to žádá“...

Některé muzikanty letitých skupin trápí, že publikum většinou vyžaduje staré „provařené“ fláky a často poněkud odzívne novější tvorbu. Patříš mezi ně i ty, nebo to zkrátka bereš jako pomyslnou nutnou daň dlouhověkosti a vytrvalosti?

Nemáme problém s tím, že by publikum nepřijímalo novou tvorbu – nejoblíbenější

skladby jsou z posledních dvou alb *Ma-sařka* a *Frankenstein*. Plus je tu zmiňovaná letitá píseň *Tak tradá*, kterou беру přesně tak, jak říkáš, tedy jako nutnou daň dlouhověkosti a vytrvalosti.

Předloni jste vydali nové 2CD *Frankenstein*. Mnozí, zejména mladší interpreti tvrdí, že vydávat fyzické nosiče, speciálně pak CD, vlastně už nemá moc smysl. Jak to vidíš ty?

Jestli je náš humor za pomyslnou hranou vkusu, to bych nechal na posouzení textové komisi mravnostní policie.

Michal Němeček

Na nás chodí široké spektrum posluchačů a stále dost jich chce mít naši tvorbu ve fyzické podobě. Podle mě je důležitá i výtvarná stránka obalu – zvláště na velké ploše vinylových LP desek. Mám doma velkou sbírku LP a bez obalů by mi ty nahrávky připadaly „amputované“... Vydávat CD samozřejmě žádný velký byznys není, ale podle mě to smysl stále má.

A jaký je tvůj názor na šíření hudby jen digitálně, prostřednictvím různých streamovacích platform či placeného downloadingu?

To je zkrátka nová doba – Pumpa tam má taky svoji tvorbu umístěnou.

Jak dnes u vás probíhá skládání nových písniček? Používáte ještě „retro“ způsob tvoření či aranžování přímo ve zkušebně, nebo už také využíváte moderní vymoženosti a posíláte si navzájem nápady či rovnou pracovní demosnímky?

Pumpa nikdy neskládala kolektivně. Autor – ať už já, nebo v prvopočátcích i Tonda Smrčka – vždy přinesl skladbu s kompletní představou, jak by měla vypadat. Nikdy se nám nepodařilo vytvořit něco smysluplného z jamování a zkušebnových improvizací. Takže natočím demosnímky a rozešlu je kapele, potom už je jen na zkoušce sehráme.

Co v tvém případě obnáší psaní hudby a textů? Jaká inspirace,

Ty byly tři: *Prozatím*, *Slzy* a *Kimi a Chantal*. Další na tohle téma už nesložím, vše bylo řečeno.

Písničky Pumpy byly vždy prodchnuté mocnou porcí hodně specifického humoru. Nejspíš nesdílíš pocit, že rock’n’roll a legrace si navzájem trochu překážejí, jak občas někdo říká, že? A máš nějaký vnitřní barometr, který ti říká, že to a to by mohlo fungovat a něco je třeba už za pomyslnou hranou vkusu nebo že to posluchač nemusí pochopit?

Myslím, že rock’n’roll je hlavně zábava. Nejsme deathmetalová kapela, nehrajeme ani burlacké dumky. Těší mě, když vidím z pódia veselé ksichty zpívající si s námi refrény nebo i celé texty, takže posluchače to zřejmě baví. Texty Pumpy jsou taková albánská študácká lyrika,

Zleva: Pavel Marcel, David Hlubek, Michal Němeček

a jestli je to humor za pomyslnou hranou vkusu, to bych nechal na posouzení textové komisi mravnostní policie. Hlavně musí kapela hrát, jak říká Spejbl, takticky – všichni ve stejném taktu.

Jste soubor, kde máš ty jako kapelník takřka jíc právo veta, anebo je Pumpa přiměřeně demokratické těleso a necháváš ostatní členy do svých nápadů případně i výrazněji zasahovat?

Mám to většinou promyšlené do detailů včetně rytmiky a zpěvu, ale když přijde někdo s nápadem, který skladbu obohatí,

Michal Němeček s Danem Horynou

Dnešní hudba je jako fastfood – kvalita snižená na minimum. Stala se příliš korporátní, instantní a přeprodukována.

tak se tomu nebráním. Třeba na posledním dvojalbum *Frankenstein* nahrál kytarista Luboš Mastilák některé překvapivé pasáže, které zněly jinak než moje původní představa, ale seděly tam, tak tam jsou.

À propos, autorství a jeho ochrana: Jak jsi spokojen s fungováním organizace, jakou je OSA? Považuješ její činnost za hodně důležitou pro muzikanty vašeho typu?

Členem OSA jsem 40 let, což mluví za vše. Že bych sám od pořadatelů, rozhlasových stanic atd. vymáhal poplatky ze svých autorských práv, to si nedokážu představit.

Sleduješ aspoň po očku současnou rockovou scénu? Co bys z pozice zkušeného

veterána – nic ve zlém – poradil dnešním mladým kapelám, v čem třeba z tvého pohledu dělají chybu? A co je naopak pro tebe z jejich strany inspirativní?

Necítím se povoláný k tomu, abych s čímkoliv radil. Nejsem truhlář, abych předával rady, jak řezat fošny... Současnou rockovou hudbu ale samozřejmě sleduju i z pozice učitele hry na kytaru v dětských domovech, takže vím, co mladoši poslouchají a co se chtějí naučit hrát. Můj osobní názor je, že dnešní hudba je jako fastfood – kvalita snižená na minimum. Stala se příliš korporátní, instantní a přeprodukována. Všechna ta mainstreamová hudba působí velmi nudně, texty plytce a banálně. Hudba už není pro život mladé generace tak důležitá jako dřív. Z učitelské zkušenosti vím, že spousta mladších dětí už hudbu ani neposlouchá, je to pro ně jen šum na pozadí. Téměř nikdo neposlouchá alba, základem jsou playlisty Spotify... Někteří lidé se ani neobtěžují vědět, jak se vlastně jmenuje interpret, kterého streamují.

Při koncertování s Pumpou se ale občas setkáváme se skvělými mladými kapelami, ve kterých výborní muzikanti hrají zajímavou hudbu. O těch ovšem širší publikum většinou neví a ani ho to nezajímá. Raději se bude zaplevelovat mainstreamovým balastem.

Co by vás mělo potkat a neminout v nejbližších měsících, jaké jsou plány a představy? A čeho bys s Pumpou ještě chtěl dosáhnout, a doposud se to nepovedlo?

Čeká nás série zajímavých vystoupení, na která se hodně těšíme. Jinak šuplík s novými hudebními kousky se postupně plní, tak bychom se zase časem mohli zavřít do studia a spáchat nové album. A vůbec největším přáním je konečně si zahrát na legendárním grónském rockovém festivalu Sobolí bobek – tam je údajně pravé jižanské publikum. (smích) ●

Spousta mladších dětí už hudbu ani neposlouchá, je to pro ně jen šum na pozadí.